

1 Febr. 1921.

No. 3.

26e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

O, gij volk des lands, dat gij naar mijne woorden wildet luisteren! Ik bid dat de toorn des Heeren van u weggekeerd moge worden en dat gij u bekeert en zalig moogt worden.

Boek van Mormon-Heleman 14:39.

Groeten van het Eerste Presidentschap.

Den Heiligen in geheel de wereld en geheel het menschdom, groete!

Ons voegende bij de vele millioenen die in dit feestgetijde de verjaring vieren van de geboorte des Verlossers, geven wij allen tot wien deze boodschap zal komen, onze innige wenschen voor een prettig Kerstfeest en een voorspoedig en gelukkig Nieuwjaar.

Sinds den laatsten keer, dat wij de gelegenheid hadden groeten te zenden door bemiddeling van de „Christmas News”, hebben de aarde en hare inwoensrs vele hevige reacties ervaren, welke noodwendig moeten volgen op zulk een grooten oorlog als onlangs werd beëindigd. Het zwaard is nog niet geheel weggestorven. Ofschoon heden weinig landen in strijd zijn, zoo zijn er toch nog die den strijd volhouden, gehuld in verwoesting en rood van bloed. Elders vinden wij den strijd van klasse en partij, ontevredenheid, en bedreiging van of vrees voor het omverwerpen der maatschappelijke grondvesten. Weer elders heerscht hongersnood, omkoming bedreigt velen, terwijl pestilentie haar verwoestende hand legt op het ondervoedde volk. Het jaar, hetwelk nu zijn einde nadert, is stormachtig geweest en verwarrend en eenige van zijn uitkomsten hebben velen doen huiveren van voorgevoelens, de beschaving problemen en gevaren voorzeggende, zooals nooit te voren zijn geweest.

De zinspeling op den toestand der huidige wereld dient evenwel slechts om nadruk te leggen op de oorzaken van dankbaarheid, welke de vele geloovigen hebben en tot wie wij heden spreken. Zekerlijk zijn wij overvloedig gezegend geworden. Zion verheugd zich in steeds grooter bloei. Vrede, gezondheid en vooruitgang waren ons deel en de liefde tot rechtvaardigheid schiet sterker wortel onder ons volk. Er is een merkbare groei, niet alleen in aantal, maar ook in goede werken; eenheid en ware barmhartigheid, welke altijd de Kerk van Christus zouden kenmerken, nemen zeer toe. Als wachtters op de torens zeggen wij u, goeden moed te houden. Ofschoon de nacht donker mag zijn geweest, de komende

dageraal van een gelukkiger dag, toont reeds zijn stralen van bemoeiding en hoop.

Wij hebben reden tot onuitsprekelijke vreugde in de geboorte van den nederigen Nazarener, in wien wij den Verlosser van het menschedom eeren. Wij hebben zelfs grooter reden ons te verheugen, dat Zijn dood verlossing wrocht voor allen die Zijn naam op zich willen nemen en Zijn wetten onderhouden. Waardeering van deze opoffering en deze gave kan op geen oprechter manier worden getoond dan door gehoorzaamheid aan Zijn voorschriften en toewijding tot Zijn zaak. Zelfs in de feestelijkheden van dezen tijd, kan dit besluit ter harte worden genomen, als wij mediteeren over de nederigheid van Zijn geboorte, de wonderbare schoonheid van Zijn leven, de schande en oneer waarmee Hij ter dood werd veroordeeld, de glorie en macht, waarmede Hij weder verrees. Begeerende niemand leed te doen; een hulp te zijn voor hen in nood, vergevende hen die dwalen, zullen onze gaven, onze vreugde en gezang, onze feest en familiebijeenkomsten, een geheiligde beteekenis hebben, dat het genoeg veelvoudig vermeerdert.

In den geest van zegening zenden wij deze woorden voort, met het gebed dat de menschelijke strijd spoedig mag ophouden; dat gezondheid en overvloed mogen heerschen; dat de ware geest van Christus den tijd moge verhaasten tot algemeene broederschap en den komst van den Messias, wanneer goeden wil jegens onze naasten overal zal worden gevonden en vrede een gezegende werkelijkheid zal zijn op aarde.

(w. g.) HEBER J. GRANT.

ANTHON H. LUND.

CHARLES W. PENROSE.

Salt Lake City, Utah, December 18, 1920.

's Menschen Geestelijke en Stoffelijke Schepping volgens de Leeringen van Oude en Nieuwe Openbaring.

(Vervolg van bladz. 20.)

Gehoorzaamheid verschuldigd.

De geest des menschen dan, is precies zooals Paulus leerde toen hij op de hoogte van Mars predikte, en toen Saulus de bekeerde farizeër 't licht van God uit de tegenwoordigheid van den Verlosser zelf had ontvangen. Lees het in de Handelingen der Apostelen 17 : 26—28, terwijl hij op den heuvel van Mars tot de Athenen predikte, vestigde hij hun attentie op dit groote beginsel: „en heeft uit éénen bloede het gansche geslacht des menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden te voren geordineerd met de bepalingen van hunne woning”. Opdat ze den Heere zouden zoeken en gehoorzamen, en hij haalde een der profeten aan met wiens geschriften het volk daar bekend was; als een van hun eigen poëten die zeide: „Want wij zijn ook zijn geslacht,” het nageslacht van God. Nu dan, als wij van het nageslacht Gods zijn zouden wij gehoorzaamheid betoonen, zooals in den

brief aan de Hebreëŋ is geschreven. Daar wordt dan gelezen: „Voorts wij hebben de Vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad en wij ontzagen ze: zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn en leven?” Ja, indien we onze aardsche ouders gehoorzaam zijn, die slechts onze ouders des vleesches zijn, hoeveel te meer zouden wij gehoorzamen den Vader van ons intelligent wezen, dat in het lichaam woont en leeft als zelfs het lichaam is gestorven. Hoeveel te meer zouden wij Hem gehoorzamen en Zijne geboden onderhouden, want Hij is de werkelijke bewerker van ons bestaan.

De Geest is eeuwig.

Wat ik bedoel met ons bestaan is ons bestaan als persoonlijke wezens, georganiseerde geesten. Ik zeg dit ten voordeele van eenige mijner broederen, die enkele der Openbaringen hebben gelezen zonder ze ten volle te verstaan.

Is de geest des menschen een geschapen iets? Ja, in zijn samengestelden vorm, doch niet in zijn essence. Geest is eeuwig. De eigenlijke elementen van materie zijn eeuwig, de elementen des geestes zijn eeuwig, zoodat in werkelijkheid wij geen begin hadden voorzoover dat betreft, doch toer wij door den Heere geestelijk geschapen werden, zijn wij verkregen of geboren, en Jezus Christus is „de Eerstgeborene”. In de 93ste afdeeling van Leer en Verbonden hebben we een openbaring van Jezus Christus. Hij zegt: „En nu, voorwaar zeg Ik tot u, Ik was in den beginne bij den Vader, en ben de Eerstgeborene; gij waart eveneens in den beginne bij den Vader, datgene wat geest is.” Zoodat de geest des menschen, gelijkerwijs als Christus, van God afstamt, en Jezus van Nazareth, de Christus, is de Eerstgeborene in den Geest. Hij was niet de eerstgeborene in het vleesch. Hij werd in het midden des tijds in het vleesch geboren, Maria, de maagd, zijn moeder zijnde en de eeuwige Vader als Vader hebbende, zoowel voor Zijn aardsche als voor Zijn geestelijk lichaam. Deze zijn enkele zaken, die voor onze vrienden, die in den bijbel gelooven, heel duidelijk zouden zijn, als zij slechts die kleine sleutel hadden, welke voor ons bestaat, n.l. openbaring der laatste dagen, waarin wij thans leven, welke zij ook konden ontvangen. „O,” zegt een of ander goede Christen, „niets daarvan, heden niet zoo iets als openbaring”. Wel, waarom toch niet? Wat is de reden, dat God ophield Zijn profeten, apostelen en geïnspireerde mannen te zenden, door Zijn macht bezielde, heilige autoriteit bezittende om in Zijn Naam te kunnen handelen, zooals de Apostelen van ouds deden in de dagen van onzen Heilands bestaan op de aarde? Wat is de oorzaak? Wel het is omdat het volk niet in zulke dingen geloofde en hebben daar niet naar gevraagd. „Bidt en ge zult gegeven worden,” zeide Jezus, „zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal open gedaan worden.”

Nieuwe openbaring.

Ongeveer honderd jaren geleden uitte een jongen in het westelijk gedeelte der staat New-York voor de eerste maal een hoorbaar gebed in een boschje bij zijns vaders huis, waarop „de deur” voor hem werd geopend, de hemelen werden voor hem ontsloten en de vader en zoon verscheenen

hem beiden, hem onderrichting gevende ter voorbereiding op de openbaringen, die hem zouden worden gegeven in de oprichting der Kerk en het Koninkrijk Gods in de laatste dagen, waarvan gesproken is door al de heilige profeten van af het begin der wereld. Diensvolgens is God een God van openbaring. God heeft dezelfde macht om zich met het volk in verbinding te stellen en hen te gebieden als in vroegere dagen of tijden en Hij is even goed thans gewillig om tot u te gaan, als u maar tot Hem wilt gaan. Dat is de groote les: „Keer weder tot mij en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen.” Aldus verklaarde Hij voor honderden jaren geleden, vóór de Christus in het vleesch op deze aarde was geboren. „Hij is dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig” en Hij zal onze gebeden hooren en verhooren als we gewillig zijn om Zijn woord te ontvangen, Zijne geboden te gehoorzamen, in Zijn licht te wandelen, te luisteren naar de stem des Geestes, Zijn wil doende en Zijne geboden onderhouden. „En indien iemand van u,” zegt de Apostel Jacobus, „wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt en zij zal hem gegeven worden. Maar dat hij ze begeere in geloof, niet twijfelende, want die twijfelt is als een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en neer geworpen wordt. Want die mensch meene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere” (Jacobus 1 : 5—7). Nu, ik geef thans mijn getuigenis tot deze vergadering, dat is deze laatste dagen onze Hemelsche Vader, de Vader onzes Heeren Jezus Christus, de Vader onzer onsterfelijke geesten, die ons lief heeft en onze welvaart beoogd, den weg van heilige openbaring weder heeft geopend. Maar Hij kan ons niet zegenen, tenzij wij ons aan Hem onderwerpen en overgeven en aan Zijne beginselen van Eeuwige Waarheid, recht, gerechtigheid en genade. Tenzij wij in Zijn wegen wandelen en Zijne geboden bewaren, kan Hij tot ons niet komen; noch kunnen de engelen tot ons komen, die gesteld zijn als dienende voor Hem onder de menschenkinderen, om ons te leiden en ons verstand te verlichten, om ons zoowel te zegenen als in de wegen van God te leiden en in Zijn tegenwoordigheid te regeeren. Zij kunnen tot ons niet komen, tenzij wij gewillig zijn naar hunne stemmen te luisteren en te doen wat de Heere ons door hen heeft geboden.

Hereeniging van geest en lichaam.

Mijn waarde vrienden, dezen „Decoration day”, welken wij vieren, dringt onze eenige dezer dingen te overdenken. Al onze geliefden die vertrokken zijn en wier lichamen op het kerkhof begraven liggen, of ergens anders — het komt er niet op aan waar zij op deze aarde zijn; want zij gaan er niet vanaf; zij zijn er een deel van; zij zijn onder de controle van Hem, die „de opstanding en het leven” is en Hij die orde uit woestenij teweeg bracht en deze aarde, waarop wij leven, organiseerde, welke een der kleine dingen is, die God gedaan en gemaakt heeft, hij die die macht bezit, kan al de deeltjes, die eeuwig in hun oorspronkelijken staat zijn, tezamen roepen en het lichaam kan van den dood worden opgewekt, en de geest en het lichaam kunnen samengevoegd worden, gelijk de Geest en het lichaam van Jezus Christus, onzen Verlosser, die op Calvary ter dood gebracht is, die op den derden dag van de dooden

verrees en zichzelf den discipelen vertoonde, zeggende: „Betast mij en ziet, want een geest heeft geen vleesch en beenderen als gij ziet, dat ik heb.” (Lukas 24 : 36—39).

Christus was letterlijk van de dooden verreezen. „Christus is verreezen”; was het lied der vroegere Heiligen. „Christus is verreezen,” is het lied van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij weten dat onze Verlosser leeft, en dat dat gekruisigde lichaam, Zijn eigendom is; en het is slechts door middel van deze eeuwige, onscheidbare letterlijke vereeniging, der materie of wel het stof en den geest, dat de mensch een volheid van vreugde kan ontvangen. Dat is eene der openbaringen van God ons geschonken: „De geest en het lichaam is de ziel des menschen en de opstanding der dooden is de verlossing van de ziel.” En, „geest en element onafscheidelijk verbonden, ontvangt eene volheid van vreugde, en wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch geene volheid van vreugde ontvangen.” (Leer en Verbonden 83 : 15, 16; 93 : 33, 34). Aldus is de opstanding eene noodzakelijkheid voor eene volheid van ons eeuwig geluk.

Door de middelen van onzen geestelijken aard, kunnen wij God, de Vader, bereiken, die de schepper derzelve is, zooals ik zeide „de auteur van ons wezen” en Hij gaf ons de beschikking over ons bestaan. Door middel van ons lichaam, als het verlevendigd is door den geest, verreezen van de dooden door de machten van een eindeloos leven, niet sterfelijk meer doch onsterfelijk, kunnen wij zegeningen van vreugde en blijdschap ontvangen, betrekking hebbende op de lagere vormen van Gods schepping, op de aarde en alle andere zulke werelden gelijk de aarde er een is; want „alle dingen zullen de onze zijn” en indien wij getrouw zijn en waarachtig aan het Evangelie, aan Jezus Christus, onzen Verlosser, in Hem gedoopt zijn, geleid door Zijn geest, wandelende in Zijn licht, gemeenschap met Hem hebbende als onzen oudsten Broeder en den Zoon van God, dan zullen we geheel de eeuwigheid voor ons geopend hebben, niet alleen tot de zaken des tijds, maar toegang geschonken tot de schatten des hemels, want zij worden vermenigvuldigd, en de werelden want zij zijn talrijk. Alle dingen zullen ons behooren, en wij zullen van Christus zijn en Christus is van God en Hij zal over alles regeeren. De tijd komt, dat Hij dat zal doen op dezen onzen kleinen aardbol, en de tijd daarvoor haast zich snellijk. (Wordt vervolgd.)

Vruchten van Mormonisme voldoende bewijs van de Goddelijke zending van Joseph Smith.

Redevoering, gehouden door Apostel M. J. Ballard op Zondag 8 April 1920.
Saltlake City.

Juist een woord van inlichting voor diegenen, die in onze poorten mogen zijn, zoodat u moogt weten, welke houding de Kerk van Jezus Christus, de Mormonen, in de godsdienstige wereld inneemt.

De christenen zijn verdeeld in twee groepen. Eén van hen beweert, dat zij met een ongebroken organisatie terug dateert tot de dagen van Jezus Christus en Zijn Apostelen.

Degenen die deze bewering maken staan bekend als de Roomsche Katholieke en de Grieksche Katholieke kerk. Het is waar, dat de Episcopale kerk beweert, dat ook zij die macht bezit, buiten de twee andere genootschappen om, hoewel dit echter tegengesproken wordt. De andere Christenen zijn den naam van protestanten toegedaan. Zij protesteeren tegen de bewering van een onafgebroken gezag en opvolging vanaf de dagen van Christus en betwisten de aanmatiging van de Roomsche en Grieksche Katholieke Kerk in dier zake en zeggen, het maakt geen verschil, waarmede deze kerken begonnen zijn, zij verloren alles en weken af in leerstelling, practijk en organisatie. Daarentegen verwijzen onze Katholieke broeders de protestanten — en zooals ik zeide, alle andere Christenen zelfs de Heiligen der Laatste Dagen, zijn daaronder gerekend, hoewel wij een ander soort van protestant zijn. — naar het feit, dat indien datgene wat door Christus was gegeven, het priesterschap, de verordeningen en de organisatie Zijner Kerk verloren is geraakt onder de menschen, daar maar één weg is om het verlorene terug te krijgen en dat is door terugbrenging tot den mensch Goddelijke volmacht door diegenen die het bezaten in de dagen van Christus, toen mannen erkend werden in het bezit te zijn van die sleutels. Nu, met deze beide opvattingen stemmen de Heiligen der Laatste Dagen tot zekere mate, in, maar het schijnt dat datgene geen tevredenheid brengt aan beide groepen; wij stemmen in met onze protestantsche broeders. Wij gelooven dat het te betwijfelen is of Petrus naar Rome ging en indien hij daar ging op zijn hoogst een vertakking der Kerk organiseerde en iemand aanstelde om over die vertakking te presideeren, maar in geen geval verordineerde hij, die man als zijn, Petrus' opvolger. Wij zeggen, dat noch de Kerk die toen bestond, noch de Heere, de eerste, tweede of derde bisschop van Rome als een ware opvolger van Petrus, het hoofd der Kerk, de Leider van het volk erkende. Geschiedenis geeft ons de namen van deze personen en den tijd, waarin zij presideerden. Het is als volgt: St. Linus presideerde, van het jaar 67 tot 79. Hij werd opgevolgd door St. Cletus, 79 tot het jaar 91. Deze werd opgevolgd door den derden bisschop St. Clemens van het jaar 91 tot het jaar 100.

Wij gelooven, dat er voldoende bewijs is, dat Johannes de geliefde Apostel, de openbaarder, een Apostel des Heeren, op aarde leefde en in de kerk bedienende was, na de periode van die bisschoppen zoo even genoemd en erkend was als het ware hoofd der Kerk, na den dood van Petrus. Indien u de schriften wilt onderzoeken, die de geschiedenis der Kerk en hare verhandelingen tot het einde der persoonlijke bediening van Johannes — zooals beschreven in het Evangelie van Johannes — zult u bemerken, dat de Kerk met hare problemen zich nimmer naar één van deze bisschoppen begaf, maar de overblijvende apostelen zochten en tot hun gingen, zooals ze dat tot Christus deden. En als zij ten slotte Johannes verlost hadden van zijn verbanning op het eiland van Patmos, brachten zij hem tot iedere vertakking der Kerk en luisterden naar zijn woord, zooals zij dat deden tot hun Verlosser en accepteerden hem als het ware hoofd, gaven alle blijken van eerbied en consideratie en bewogen hem — jaren nadat hij het wonderbare boek der open-

baringen had geschreven — zijn Evangelie te schrijven om het als een ware schat te ontvangen als het laatste woord van den Heer.

Zoo ik geloof, staan wij op vasten grond, om te gelooven, dat niet één lid der Kerk raad zócht bij een dezer bisschoppen maar veeleer zich tot de overgeblevene Apostel wendde. En zoover de Heere aangaat, is er in de gansche geschiedenis geen bewijs, wat zou kunnen aantonen, dat de Heere zich aan één dezer mannen openbaarde, maar Hij vindt wel den verbannen Apostel op het eiland van Patmos en verschijnt in persoon aan Johannes, openende de oogen zijns geestes, liet hem in de verre toekomst, de geschiedenis van de Kerk van Christus, haar kommer, moeilijkheden en vervolgingen zien, en ten laatste de toevlucht tot de wildernis, om daar te verblijven tot den tijd, dat een andere engel zou vliegen in het midden des hemels, met het eeuwig Evangelie, te prediken allen die op aarde wonen, alle natiën, geslachten, talen en volken, zeggende met een grooten stem: Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen. En door dezelfde Johannes werden speciale boodschappen aan de zeven kerken in Azië gegeven en de bestraffing, correctie en vermaningen tot deze kerken gegeven werden ontvangen als zijnde van den Heere. Zoo wederom zeg ik, dat wij alle beweegredenen hebben te gelooven, dat noch de Kerk, noch de Heere, de eerste drie bisschoppen van Rome, maar dat beiden de Heere en het volk den overgeblevenen Apostel erkenden.

Tijd der Hervorming.

Wij beweren hetzelfde als onze Katholieke broeders in betrekking tot de protestanten om kerken te organiseeren, volgende de groote reformatie en eigenlijk moet het een revolutie genoemd worden.

Het begon als een hervorming, want het doel wat Martin Luther en zijn volgelingen hadden, was in hoofdzaak hervorming teweeg te brengen in het priesterschap der Roomsche Katholieke kerk. Met voldoende medewerking om het grootste gedeelte van de macht der Kerk aan zijn zijde te hebben, was hij overwonnen en afgesneden als een afvallige in de katholieke kerk en niet langer in het gebied der kerk zijnde, kwam hij in opstand tegen het gezag en autoriteit en van dat uur af werd het een revolutie.

Als ik over dezen grooten strijd spreek wordt mijn hart vervuld met innige dankbaarheid voor het groote werk wat gewrocht werd door Martin Luther, Calvin, Knox en anderen. God verwekte deze mannen om den strijd aan te binden voor 's menschen vrijheid, Hun zending was om de macht te verbreken, die dwang op godsdienstig gebied bracht, geheel onwettig en contra tot het Evangelie van Jezus Christus. Daarom verheugen wij ons in het groote voorrecht om in vrijheid van consciëntie te mogen spreken en God te kunnen dienen volgens de ingeving van ons geweten. Daarom door den moedigen strijd voor 's menschen vrijheid, welken zij begonnen, zijn wij hen onzen grooten dank voor hunne diensten verschuldigd, en terwijl zij zich van de banden bevrijdden en Godsdienstvrijheid teweeg brachten voor hen zelven, bewezen zij ook, misschien onwetend, een grooten dienst aan de Katholieke Kerk. Juist zooals in den oorlog tusschen de Vereenigde Staten en Engeland, stonden

wij op tegen de Engelsche regeering en overwonnen ten slotte in onze onafhankelijkheid, en wonnen niet alleen onze vrijheid, maar ook voor Engeland, want van af dat uur genoot Engeland meer vrijheid, dan zij ooit had kunnen genieten als de Colonies zich niet vrij gemaakt hadden. En terwijl de Protestanten-zaak door haar succes vrijheid bracht tot hun, bracht het ook een nieuw Katholiekisme tot die aanhangers en er was meer orde in hun godsdienst en vrijheid en verdraagzaamheid in het gezag van die groote kerk, door het succes der Protestanten. Dientengevolge breidde de vrijheid zich uit tot alle godsdienstgezinden. Maar wij geven onze Katholieke broeders gelijk, als de Protestanten beweren, dat er geen onafgebroken gezag bestond om voor den Heer te handelen en te bedienen vanaf de dagen van Christus, dan is er ook maar één weg door welke die autoriteit teruggebracht kan worden. Johannes zag het verloren Evangelie terugkeeren door de komst van een boodschapper uit den Hemel. Nu de Kerk van Jezus Christus beweert dat, wat verloren was, teruggekeerd is. Al de rechten en volmacht, die de vroegeren kerk bezat, is tot ons teruggebracht, niet door de Schriften te lezen, maar door nieuwe openbaring. Nu in dit geval verkleinen wij de pogingen van onze protestantsche broeders niet, die hun best deden onder het licht en de kennis die zij hadden, want zij trachten voor zoover zij konden, de fragmenten der leeringen van Christus, zooals zij thans in den bijbel worden gevonden, te volgen.

Opkomst der protestanten.

Marten Luther was aangeraden, door één der vorsten van zijn tijd, dat in zoover hij nu buiten het gezag der kerk stond, zijn volgelingen zoude te samen brengen, en zij door studie der schriften, misschien in staat zouden zijn de ware Kerk van Christus op te richten en als de jaren voortrolden vergaderden deze groote hervormers en bespraken vele punten van het Christelijk geloof, zoover zij in staat waren het te verstaan uit de overblijfselen van de leerstelling van Jezus Christus en Zijn Apostelen.

Als zij de verschillende vragen overlegden, zooals de doop, was er een verschil van meening, enkelen geloofden dat besprenging voldoende was, anderen geloofden dat begieting goed was en weer anderen achten de doop niet noodzakelijk en er zijn zeer veel Christenen vandaag die beweren, dat de doop niet noodig is. Weer anderen dachten, dat onderdompeling recht was en onder hen die in onderdompeling geloofden, betwisten dat het driemaal moest gebeuren, ééns in den naam des Vaders, ééns in den naam des Zoons en ééns in den naam des Heiligen Geestes en dan in een achterover liggende houding. Ook waren er die geloofden, dat de onderdompeling in een vooroverliggende houding moest gebeuren en er was geen vaste regel onder de gezamenlijke protestanten. En als zij zooveel in opinie verschilden omtrent den doop verschilden zij ook in alle andere verordeningen, ceremoniën en organisatie van de Kerk van Christus.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTER.

De wet die het individu bestuurt.

Geloof.

Het eerste beginsel in de „Mormoonsche” theologie, voor de besturing van den persoon, is geloof. Joseph Smith omschreef het geloof in de bewoording van den Apostel Paulus. „Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.” Daarbij voegde de Profeet: „Hieruit verstaan wij dat geloof de verzekering is, welke de mensch heeft van het bestaan van dingen, welke hij niet gezien heeft, en het grondbeginsel van elke handeling in alle verstandelijke wezens.”¹⁾ Door deze verklaring van dit beginsel, heeft de godsdienst van menig jong mensch hem in zijn jeugd geleerd, door zich op de zee van ongelooft te wagen, schipbreuk geleden, want het menschelijk verstand is in zekere trappen van ontwikkeling ongeezind, om iets als waar aan te nemen, dat niet onmiddellijk door de zintuigen kan worden waargenomen.

Tegenwoordig wendt zich de jonge twijfelaar, die voor de fundatie van zijn godsdienst de onzichtbare dingen niet kan accepteeren, in den regel, voor bevrediging en toekomstige ontwikkeling, tot de resultaten der wetenschap. Daar vindt hij waarheid op waarheid, glorieus in hare pracht en vatbaarheid voor onmiddellijk en onmiskenbaar bewijs; en spoedig verklaart hij, dat in de zoogenaamde natuurwetenschap, geen behoefte voor geloof bestaat, want, indien een persoon ver genoeg gevorderd is, elke aangelegenheid der wetenschap bekend kan worden, opgemerkt wordende door een, twee, of meerdere zintuigen.

Geloof en wetenschap.

Het is waar dat in den aanvang der wetenschap geloof niet schijnt noodig te zijn; want elke verklaring is gebaseerd op ervaring en observaties die door elken student herhaald kunnen worden; en niets is op goed vertrouwen genomen. Als de diepere deelen der wetenschap evenwel worden nagespoord, ontdekt men spoedig dat men in de wetenschap zoo goed als in de theologie aangewezen is op een geloof in het bestaan van onzichtbare zaken, welke een noodzakelijke behoefte is tot vooruitgang. In waarheid behandelen de fundamenteele wetten der groote afdeelingen der wetenschap werkelijkheden, die geheel en hopeloos ver buiten het bereik of waarneming der vijf menschelijke zintuigen liggen.

Eene verklaring van de fundamenteele begrippen der scheikunde zal u den aard van wetenschappelijk geloof ophelderen. Een deel van bijna

1) Leer en Verbonden, Lezing 1, verzen 8, 9.

alle zelfstandigheden, kan gemakkelijk door een slag van een hamer in twee of drie deelen verdeeld worden. Elk der stukken kunnen weder worden gebroken tot kleinere fragmenten en dat proces van verdeeling worden herhaald, totdat een poeder zoo fijn als stof is verkregen. Elk deeltje van de stof kan steeds weer verdeeld worden, indien wij slechts instrumenten hadden die in staat waren om dit proces voort te zetten. Een vraag, welke de wijsbegeerte zichzelf in haar ontstaan stelde was: Is het mogelijk de verdeeling der stofdeeltjes door te zetten of is er een stofdeeltje zoo klein, dat het niet meer kan worden gedeeld? Noch wetenschap, noch abstracte wijsbegeerte zijn tot dusverre in staat geweest deze vraag tot volle bevrediging te beantwoorden. Niettegenstaande heeft de wetenschap geleerd, dat als zulk een proces van verdeeling plaats vindt, in den loop des tijds een deel verkregen wordt, dat zoo klein is, dat bij de verdeeling daarvan de deelen ophouden van denzelfden aard te zijn als de oorspronkelijke zelfstandigheid. Deze kleinste deeltjes in welke de eigenschappen der origineele substanties verborgen liggen zijn bekend als moleculen. Aldus vervalt een molecule van suiker, bij verdeeling, in de elementen koolstof, waterstof en zuurstof; van zout in sodium en chlorine en van het water, in waterstof en zuurstof.

De grootte van zulk een molecule kan door het menscheijk verstand niet begrepen worden; haar nietigheid schijnt onbegrensd. Het stofelijk oog, hoewel bijgestaan door de hedendaagsche machtigste microscopen, kan een suiker molecule niet onderscheiden of zelfs geene verzameling van eenige duizenden; als ze op de tong zouden worden gelegd zou er niet de minste gewaarwording van zoetheid zijn; hoewel zij met de snelheid des bliksems tegen ons lichaam zouden worden geworpen, zouden wij de aanraking daarvan niet gevoelen. Aan al onze zintuigen is de molecule geheel onbekend en zal ongetwijfeld zoo blijven, zoolang de aarde is als thans. En toch is er geen feit beter bewezen dan het bestaan der werkelijkheden die wij vertolken als moleculen. Haar betrekkelijk gewicht en andere eigenschappen zijn zuiver vastgesteld. Het bestaan van zulk een deel is zoo zeker als het bestaan van de zon aan den hemel. Niet alleen dat de wetenschap het bestaan dezer moleculen leert, doch zij dringt daarin door en openbaart hare samenstelling. Bijvoorbeeld, een suiker molecule bekend als glucose en gebruikt door de suikerwerkers, bestaat uit zes deelen van het element koolstof, twaalf deelen waterstof en zes deelen van het zuurstof-element. De koolstofdeeltjes zijn zoo nietig, dat indien een zude worden verdeeld, het geen koolstof meer zou zijn, hetzelfde met de deeltjes van zuurstof en waterstof; bij verdeeling gaan zij over in iets anders. Deze kleinste deeltjes worden atomen der elementen koolstof, waterstof en zuurstof genoemd. Wij schrijven C, H, O, de rangschikking van een glucose molecule wordt beschreven als C₆, H₁₂, O₆. Deze zijn ook onbetwistbare feiten der wetenschap. Als de moleculen ver buiten het waarnemingsvermogen onzer zintuigen liggen zijn de atomen natuurlijk nog veel verder van de bekende wereld verwijderd.

De scheikundige houdt hier niet bij op. Hij is in staat het onzichtbare met zuiverheid vast te stellen hoe de onwaarneembare atomen

in de molecule gerangschikt worden. In de natuur worden verschillende glucose aardige suikers gevonden, de moleculen dezer bevatten eenzelfde aantal koolstof, waterstof en zuurstof atomen. De onderscheiden eigenschappen dezer suikers zijn resultaten van verschillende rangschikking der atomen in de moleculen. De samenstelling der moleculen der drie meest algemeene suikers zijn:

I	II	III
<i>Dextrose</i> *)	<i>Laevulose</i> *)	<i>Galactose</i> *)
H 2=C—OH	H 2=C—OH	H 2=C—OH
HO—C ₂ —H	HO—C—H	HO—C—H
HO—C—H	HO—C—H	HC—OH
H—C—OH	HC—OH	HC—OH
HO—C—H	C=O	HO—CH
H—C=O	HC=O	H—C=O

Naar bovenstaande schets verwijzende, zal het opgemerkt worden, dat, niettegenstaande elke samenstelling eenzelfde aantal atomen bevat, toch door het verschil in rangschikking, vrij ver van gelijk zijn.

In werkelijkheid ligt het onderscheid der eigenschappen dezer suikers in de rangorde der atomen in de moleculen. Deze waarheid is een der prachtigste oplossingen der hedendaagsche wetenschap. Al de feiten, hier in 't kort geschetst, liggen opgesloten in de atomische veronderstellingen, welke de fundeering der moderne wetenschap of scheikunde is.

Wetenschap staat ook hier niet stil; eenige jaren geleden is ook de atoom ontleed en het is bewezen te bestaan, tenminste voor een groot deel, uit nog kleinere deeltjes, bekend als electrons. Pogingen zijn aangewend om de rangschikking der twee soorten electrons in de atomen vast te stellen, de positieve en negatieve en de orde van hunne beweging. De oneindige kleinheid der electrons ligt ver buiten de menselijke gedachte.

De wetenschap vraagt ons te gelooven in het bestaan van stofdeeltjes, onwaarneembaar voor onze zintuigen, de moleculen, en dan om in nog steeds kleinere deeltjes te gelooven, de atomen, welke de molecule opmaken, maar wier betrekkelijk gewicht en algemeene eigenschappen vastgesteld werden, en weer in electrons van tamelijk bekende eigenschap, tot de vorming der atomen. Hier wordt geloof gevraagd voor de onzichtbare dingen en de eigenschappen dezer.

Het is waar, de wetenschap geeft niet voor de moleculen, de atomen of de electrons in bijzonderheden te beschrijven; zij behoeft het niet te doen om de zekerheid van hun bestaan vast te stellen. Hij ziet er op neder als oorzaak der gevolgen, welke hij met zijne natuurlijke zintuigen kan waarnemen. Vraagt de theologie meer? Tracht iemand, bijvoorbeeld, wanneer ons gevraagd wordt in God te gelooven, Hem in bijzonderheden te beschrijven? De wetenschappelijke gaat evenwel verder dan dat,

*) Dextrose en laevulose vormen samen de gewone riet- of biet-suiker. Dextrose en galactose vormen samen de suiker, die in de melk gevonden wordt.

want hij vraagt niet alleen te gelooven in het bestaan van onzichtbare, onafstbare, of onwaarneembare atomen, maar ook in de juiste wijze van rangschikking dezer moleculen.

Hoewel het waar is dat slechts aanspraak wordt gemaakt op de bekendheid der betrekkelijke verhouding, leidt toch het verlangde geloof ons ver buiten het eenvoudige geloof in atomen. Heeft iemand ons ooit gevraagd te gelooven, dat hij den bouw van Gods woonplaats kan beschrijven? Geen beginsel door Joseph Smith geleerd, vraagt een grooter geloof, maakt een grooter eisch voor geloof, dan een enkele der bekende wetenschappen doet.

Niet alleen zijn er in de scheikunde zulke voortreffelijke waarheden verlangd. De fundamenteele begrippen van bijna alle wetenschappelijke afdeelingen, verlangen een geloof in werkelijkheden die ver buiten het onmiddellijk bereik onzer zintuigen liggen, welke zeker even groot is als het grootste geloof voor „Mormoonsche theologie.”

Hoe geloof ontstaat.

De sterke grondvesten der wetenschappen zijn niet in eens als „grootte wekkende lichten” gekomen, maar zijn slechts langzamerhand ontwikkeld, door het proces van normale, geleide groei. De eerste proefneming werd gemaakt en een eenvoudig resultaat verkregen; de tweede proefneming bracht een tweede oplossing; de twee resultaten samengevoegd bracht weer een derde uitkomst, enzovoort door duizende proefnemingen en oplossingen, totdat de schitterende resultaten der moderne wetenschap werden bereikt. In 't kort, de wetenschappelijke werkt zeer eenvoudig door zorgvuldige waarneming der natuur, „de aarde en hare volheid”, en door zorgvuldige en ernstige overweging der waargenomen feiten. Het verstand bouwt iets edels van de materialen door de zintuigen aangevoerd. Dezelfde methode kan worden nagevolgd om geloof in de beginselen der theologie te verkrijgen; en de Apostel Paulus zegt ons duidelijk, dat de rechtvaardigheid Gods geopenbaard wordt „uit geloof tot geloof” en de eeuwige macht van God en der Godheid en „de onzichtbare dingen van Hem van de schepping der wereld duidelijk te zien zijn, begrepen wordende uit de dingen die gezien worden.”

De wetenschappelijke begint gelijkerwijs met de dingen die gemaakt zijn en gaat voort „uit geloof tot geloof”, ontvangende „hier een weinig en daar een weinig”, totdat een geloof is verkregen, welke hem, die den vooruitgang niet heeft gevolgd, onzinnig schijnt in zijne verhevenheid,

Wetenschap is afhankelijk van geloof.

Het is zeker, dat geen mensch in de wetenschap vooruitgang maken kan, tenzij hij gelooft in de groote gevolgtrekkingen van wetenschappelijke mannen. Geloof is noodzakelijk voor wetenschappelijke vordering even goed als voor theologische vooruitgang. In beide gevallen is het het groote beginsel van handeling. Dit onderwerp verdient meer uitgebreide bespreking, maar de verklaring van den aard des geloofs is buiten het argument van dit artikel. Het moet genoeg zijn om weer eens op te merken, dat „Mormonisme” strikt wetenschappelijk is in de verklaring,

dat het eerste beginsel voor de besturing van den persoon, een geloof in de onzichtbare dingen is; want dat is de basis voor den beginner zoowel als voor den expert in hedendaagsche wetenschappen.

Uit Senior Manual 1920-21.

Zullen wij den Heer betalen terwijl wij bij anderen schuld hebben?

Dat het betalen, van een tiende van ons inkomen, aan den Heer, het minste is dat iemand onder iedere omstandigheid des levens, kan doen, blijkt duidelijk zoowel in het Oude als in het Nieuwe Testament vastgesteld te zijn.

Het onpartijdige onderzoek van dit eenvoudige beginsel en het onderhouden ervan in stil, blij geloof, zal menige vraag die gewoonlijk opkomen aangaande het betalen van tienden, vaststellen.

Laat ons het b.v. toepassen op den toestand, beschreven in den brief van een ernstig onderzoeker in Nebraska: Zullen wij onze tienden betalen terwijl wij geld schuldig zijn?

Dit is een vraag die ons bezig houdt. Wij gelooven dat het betalen van tienden schriftuurlijk is, en ook de rechte en redelijke manier van geven. Wij zijn overtuigd, dat dit het minste is, wat wij doen kunnen, om onze liefde en dankbaarheid aan dien Eenen te toonen, dien wij als den Gever, van al het goede in ons leven, erkennen.

Wij hebben de vreugd van geven ervaren en zijn niet genegen van dat genoeg afstand te doen.

Maar het komt ons voor, dat wij ons geld niet mogen geven terwijl wij het aan anderen schuldig zijn, en aan den anderen kant schijnt het ons toe, dat een tiende van den Heer is, dat door ons nooit voor een ander doel gebruikt mag worden, wat dat dan ook wezen mag.

Wij denken nog een aantal jaren schulden te hebben en zullen wij verlangen met geven weder te beginnen, wanneer de onzekere tijd komt, dat wij niets meer schuldig zullen zijn?

Het is zeer onaangenaam geld schuldig te zijn, het drukt ons als een last en toch zijn wij er in het geheel niet over tevreden om al onze middelen daarvoor te besteden en onze tienden schuldig te blijven.

Zou het stelselmatig geven van een kleiner deel, laat ons zeggen een twintigste, goed zijn?

Tot zoover de brief.

Zouden wij oneerlijk zijn tegenover God, om eerlijk te zijn tegenover de menschen?

Zouden wij geen acht slaan op onze voornaamste schuldeischer — Eene die om onze schulden aan Hem en Zijn aanspraak op ons, een ouder recht heeft dan al de anderen — om een gewoon schuldeischer eerst te betalen?

Zouden wij hier en daar gaan stelen, van tijd tot tijd beloften verbreken, alleen om geld te hebben om onze schulden te kunnen betalen?

Het blijkt onloochenbaar uit de Schriften en door ondervinding, dat God beter voor ons zorgen wil en ons helpen wil onze schulden aan

anderen spoediger af te betalen, met negen tienden van ons inkomen, dan met tien tienden.

De tiende die aan God behoort, is net zoomin de onze, om onze andere schulden mede te betalen, dan dat wij het geld van onzen buurman daarvoor kunnen gebruiken.

Als wij ooit verzuimd hebben onze tienden te betalen, is het minste wat wij doen kunnen, van nu aan ten volle te betalen!

Dit is het wat er bedoeld wordt met loopende schuld aan den Heer."

Als wij achterstallige tiende schulden hebben van jaren terug en wij willen erkennen dat God van ons vraagt, ook deze schulden aan Hem te voldoen, zal het ons onmogelijk zijn, eene cent voor eenige andere schuld te besteden, alvorens wij den Heer betaald hebben.

Maar laat ons, van nu aan beginnen, onze schuld aan God te betalen, door vanaf dezen dag voor alle andere uitgaven en schulden, alleen negen tienden van ons inkomen te gebruiken en de tienden van den Heer, terzijde te leggen.

Hij heeft beloofd ons hiervoor te zegenen, zooals Hij het in het tegenovergestelde geval, niet doen kan.

Van over den Oceaen.

Raymond, Idaho, U.S.A.

Geliefde Broeders, Zusters en vrienden,

Kerstmistijd is de tijd van blijdschap en geluk, van welbehagen in den mensch, en om elkanders hartewenschen bekend te maken voor het nieuwe jaar. Daarom kom ik door middel van „De Ster” met een hartelijken handdruk en een „God zegent U” in dit nieuwe jaar.

Het is bijna zes maanden geleden, sinds ik lief klein Holland heb verlaten en sinds dien tijd zijn mijne gedachten zeer dikwijls bij u geweest, want ik kan uwe gastvrijheid, die ik gedurende mijn omgang met u genoten heb, niet vergeten. De rijke ervaringen die ik in het zendingsveld heb opgedaan, heeft mijn karakter voor de ontmoeting met de problemen des levens, gevormd. Ik gevoel mij gelukkig in Zion in 's Heeren werk verbonden te zijn en zie met genoegen uit naar den tijd dat ik uwe gezichten weer mag aanschouwen.

Ontvang mijn beste wenschen voor 1921, dat Gods rijkste zegeningen op u bevestigd mogen worden om u instaat te stellen de rechtvaardige verlangens uwer harten te ervaren en dat deze verlangens mogen zijn, de wetten van het Evangelie te onderhouden, want herinner dat de Heere zegt, die mijne geboden bewaart zal ik de verborgenheden van mijn koninkrijk bekend maken en dezelfde zal in hem eene levende fontein zijn, springende tot in het Eeuwige leven (Leer en Verbonden 63 : 23) en op een andere plaats: Die getrouw is en volhardt, zal de wereld overwinnen. (Leer en Verbonden 63 : 47).

Deze zijn wonderbaarlijke beloften. Moge het nieuwe jaar ons allen bevinden trachtende te zijn om deze beloften te verkrijgen, is de bede van uwen toegenegen broeder in het Evangelie der Zaligheid,

ALVIN J. TEUSCHER.

Hoboken, 808 Willow Ave, U.S.A., 28-12-'20.

Geliefde Zusters en Broeders in ons oud Vaderland.

Hoewel wij al ruim 14 maanden in het verre Westen zijn, vergeten wij u niet. Wij genieten vele zegeningen, maatschappelijk zoowel als geestelijk. Wij zijn dankbaar en tevreden, dat wij hier zijn en kunnen onzen hemelschen Vader niet genoeg danken voor alles, wat wij dagelijks genieten. Het is hier waarlijk een rijk land, een land vol van melk en honig, en zoo wij naar de wet en de getuigenis leven zal het ons aan niets ontbreken. Mijne getuigenis aangaande het Evangelie wordt dagelijks sterker. Mijne innigste wensch en bede is, dat gij allen moogt volharden in de gebeden en getrouw moogt blijven bij alles wat u ontmoet of ondervindt; houdt vast aan de ijzeren roede des geloofs. Ik hoop, zusters en broeders, dat het jaar 1921 gezegend en voorspoedig voor u allen mag zijn en dat ook voor u eenmaal de tijd moge komen om op te trekken naar Zion, waar God Zijn volk vergadert uit de vier hoeken der aarde.

Ontvangt onze beste wenschen en hartelijke groeten,

Fam. DOEZIE.

Ontslagen.

Namens de Nederlandsche zending werd Zondag 15 Januari 1921 door den President der Rotterdamsche Conferentie eervol ontslag verleend aan het locale Presidentschap der Dordtsche vertakking. De leden daar tegenwoordig, waren één in hunne gevoelens van dank voor de waardige wijze van de kwijting hunner plichten die deze ambten met zich dragen en de devotie algemeen door hen ten toon gespreid, gevoelende dat zij nog steeds goede en gewenschte krachten in de gemeente zouden zijn.

Bladvulling.

„als vader schooltijd en mama routine
 Hem strikten in de takjes... nooit iets meer,
 Nooit eene vrucht uit eigen kiem gebot!
 Zoo'n boompje is dood...

Maar leven moet de mensch,
 Dat is: bewegen, zoeken, streven, strijden,
 En vruchten dragen, honderd... duizendvoud!
 Wie niet meer geeft dan hij ontving, is... nul,
 En deed met z'n geboorte onnoodig werk..."

Vorstenschool.

Overleden.

ZUSTER NEELTJE SCHILPEROORT.

Den 19en December overleed te Amsterdam zuster Neeltje Schilperoort. Deze zuster was geruimen tijd ziek. Negen maanden lag zij te bed, maar nimmer wankelde haar geloof. Tijdens haar langdurig lijden gaf zij menigeen haar getuigenis en was zij een voorbeeld. Gedurende den dag waarop zij overleed ried zij haar ouders aan om niet over haar te weenen, maar zoo getrouw te blijven in Gods werk, dat de Heere verheugd over hen zoude zijn.

Zoo behield zuster Neeltje Schilperoort haar tweeden staat.

22 Juli 1909 werd zij gedoopt door Ouderling J. H. Walker en werd den 25 Juli van dat jaar door denzelfden ouderling bevestigd.

INHOUD.

Groeten van het Eerste		De Wet die het individu	
Presidentschap	Blz. 33	bestuurt	„ 41
's Menschen Geestelijke en		Zullen wij den Heere betalen	
Stoffelijke Schepping etc.		terwijl wij bij anderen	
vervolgd	„ 34	schuld hebben?	Blz. 45
Redevoering van Apostel		Van over den Oceaan	„ 46
M. J. Ballard	„ 37	Ontslagen	„ 47
		Bladvulling	„ 47
		Overleden	„ 48

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.